

Krystyna Barczyk

Górnośląska Wyższa Szkoła Handlowa w Katowicach
Wydział Zarządzania
Katedra Rachunkowości i Finansów
krystynabarczyk@gmail.com

ZASTOSOWANIE RACHUNKU DYSKONTOWEGO DO WYCENY ZASOBÓW

Streszczenie: Wycena zasobów majątkowych to jedno z podstawowych zadań rachunkowości. Zasady wyceny ciągle ewoluują, dostosowując się do zmian, jakie zachodzą w procesach i działaniach jednostek gospodarczych. Artykuł zajmuje się problematyką pomiaru wartości zasobów majątkowych przy zastosowaniu rachunku dyskontowego. Celem artykułu jest określenie zakresu stosowania dyskonta do wyceny aktywów oraz ocena wpływu stosowania rachunku dyskontowego na informacje prezentowane w sprawozdaniu finansowym. Podstawową metodą badawczą zastosowaną w niniejszym opracowaniu jest analiza literatury oraz uregulowań w zakresie zastosowania rachunku dyskontowego ujętych w MSSF.

Słowa kluczowe: wycena w rachunkowości, parametry wyceny, rachunek dyskontowy.

Wprowadzenie

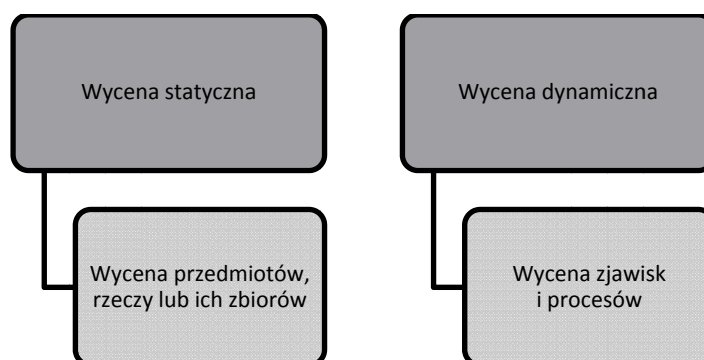
Wycena zasobów jednostki gospodarczej jest jednym z podstawowych, a zarazem najtrudniejszych zadań rachunkowości. Zastosowanie przez jednostkę gospodarczą określonych metod wyceny ma istotny wpływ na informacje prezentowane w sprawozdaniu finansowym. O wartości danej kategorii rachunkowości decydują różne czynniki, np. czas, poniesione nakłady, stopień zużycia, korzyści ekonomiczne, przyszłe przepływy pieniężne. W działalności gospodarczej przedmiotem wyceny są środki gospodarcze i źródła ich pochodzenia oraz procesy gospodarcze. Zagadnieniem właściwej wyceny zajmuje się zarówno Ustawa o rachunkowości, jak i Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej (MSSF). Polskie, jak i międzynarodowe prawo bilansowe określiły wiele parametrów oraz metod wyceny, które mają zaspokoić potrzeby informa-

cyjne użytkowników sprawozdania finansowego i być odpowiedzią na podstawową zasadę rachunkowości, która nakazuje rzetelną i wiarygodną wycenę zasobów jednostki gospodarczej.

Celem artykułu jest odniesienie się do problematyki wyceny zasobów w ramach zasad określonych w MSSF oraz określenie zakresu zastosowania rachunku dyskontowego do wyceny majątku i ocena wpływu jego wykorzystania na informacje prezentowane w sprawozdaniu finansowym. Podstawową metodą badawczą użytą w niniejszym opracowaniu jest analiza literatury oraz uregulowań w zakresie zastosowania rachunku dyskontowego ujętych w MSSF.

1. Pojęcie wyceny zasobów

Problem wyceny w rachunkowości jest jej podstawowym i pierwotnym zadaniem. Wycena stosowana w rachunkowości wykorzystuje pieniądź jako indywidualną miarę zdarzeń gospodarczych. Rachunkowość skupia więc swą uwagę na finansowych atrybutach, które mogą być wyrażone w kategoriach pieniężnych, takich jak koszt lub wartość, a nie w kategoriach ilościowych [Kamela-Sowińska, 1994, s. 4]. W rachunkowości wycena polega na przypisywaniu wartości pieniężnych obiektom oraz zdarzeniom powiązanych z przedsiębiorstwem [Turyna, 2006, s. 177] (rys.1).

Rys. 1. Przedmiot wyceny

Źródło: Górski [1975, s. 120].

W teorii rachunkowości można wyodrębnić dwie koncepcje wyceny, mające niewątpliwie wpływ na obecny kształt stosowanych rozwiązań w zakresie wyceny, które odnajdujemy w polskim, jak i międzynarodowym prawie bilansowym. W koncepcji wyceny statycznej znaczenie bilansu jest pierwszoplanowe

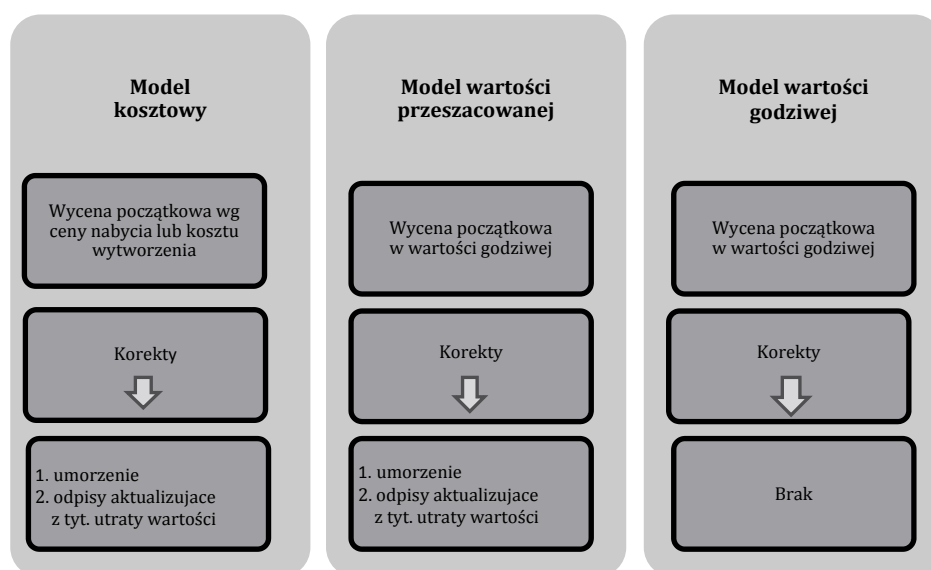
we. Wycena dynamiczna wprowadza równorzędne znaczenie bilansu i rachunki zysków i strat, a nawet podporządkowanie bilansu. Rola bilansu została określona jako, z jednej strony, przejmowanie wpływów i wydatków (jeszcze nie kosztów i przychodów), a z drugiej – wprowadzanie do rachunku wyników przychodów i kosztów niepokrytych przez przepływy pieniężne [Walińska, 2014, s. 7]. Wycena statyczna to wycena w danym momencie, jest to wycena na dzień bilansowy, wycena dynamiczna jest związana z koniecznością opisu zjawisk i procesów, które wpływają na wyniki osiągane przez jednostkę gospodarczą.

Obecnie występują dwa odmienne podejścia do problemu wyceny, określone jako podejście historyczne i futurystyczne [Turyna, 2006, s. 65]. Pierwsze z nich przypisuje największe znaczenie pomiarowi wyniku finansowego, a wycena aktywów ma znaczenie pośrednie. W drugim podejściu kluczowa jest wycena aktywów i pasywów, a pomiar zysku ma znaczenie drugorzędne. W klasycznych teoriach bilansowych podstawową zasadą wyceny był koszt historyczny, zaś modyfikacje i odejścia od kosztu historycznego były podyktowane głównie tym, że koszt historyczny nie dostarczał wiarygodnych informacji w warunkach zmian poziomu cen. W nowych koncepcjach bilansowych powstały koncepcje wyceny bazujące głównie na cenach (kosztach) bieżących.

Różnorodność zachodzących zdarzeń, procesów w działalności gospodarczej skutkowałą koniecznością zdefiniowania i opracowania metod wyceny, które jak najlepiej sprostałyby wymaganiom stawianym przez zmiany zachodzące w rozwijającej się w szybkim tempie gospodarce. W warunkach gospodarki rynkowej uwidacznia się główny cel rachunkowości, wyraźnie ukierunkowany na pomiar wyniku finansowego.

2. Modele i parametry wyceny

Wycena zasobów majątkowych jednostki gospodarczej jest dokonywana w różnych momentach czasowych, a mianowicie wycena wstępna w momencie nabycia danego składnika oraz wycena na dzień bilansowy. Standardy międzynarodowe koncentrują się głównie na wycenie bilansowej, traktując ją jako kluczowy obszar uregulowań. Modele wyceny określone w MSSF zostały oparte zarówno na koszcie historycznym, jak i na wartości rynkowej (rys. 2). Silna orientacja na potrzeby inwestora znajduje potwierdzenie w Założeniach Koncepcyjnych do MSSF [Sobańska i Michalak, 2009, s. 223], co ma odzwierciedlenie w proponowanych modelach wyceny.

Rys. 2. Modele wyceny określone w MSSF

Źródło: Walińska [2011, s. 80].

Zaproponowane przez MSSF modele wyceny bazują na koszcie historycznym, jak i na wartości godziwej. Model wartości przeszacowanej jest modelem pośrednim pomiędzy modelem kosztowym a modelem wartości godziwej, w którym wartość zasobów wycenia się poprzez korekty wartości początkowego odpisu z tytułu umorzenia i skumulowane odpisy z tytułu utraty wartości, tak by wartość wynikająca z przeszacowania istotnie nie różniła się od wartości godziwej [Walińska, 2011, s. 80]. Wycena nie jest celem samym w sobie, celem jest ustalenie wartości składników zarówno aktywów, jak i zobowiązań oraz ich zmian dla uzyskania informacji o poziomie kapitału własnego i informacji dla oceny sytuacji majątkowo-finansowej [Micherda, 2001, s. 69]. Przyjęte zasady wyceny dla określonego składnika aktywów, jak również pasywów, zależą od określonych warunków, a mianowicie [Remlein, 2008, s. 136]:

- celu wyceny,
- momentu wyceny,
- sposobu i celu pozyskania,
- przedmiotu wyceny i jego rozmiarów (stopień indywidualizacji przedmiotu wyceny),
- przyjętych w polityce rachunkowości metod wyceny.

Zasady wyceny poszczególnych składników majątku w momencie początkowego ujęcia i na dzień bilansowy według standardów międzynarodowych przedstawia tabela 1.

Tabela 1. Parametry wyceny wstępnej i modele wyceny na dzień bilansowy według MSSF

Składnik majątku	Wycena wstępna	Przykładowe zastosowania
aktywa nabyte	cena nabycia (cena zakupu)	aktywa niematerialne zapasy rzeczowy majątek trwały
	wartość godziwa	aktywa finansowe
aktywa wytworzone	koszty wytworzenia	aktywa niematerialne zapasy rzeczowy majątek trwały
aktywa pozyskane nieodpłatnie	wartość godziwa	aktywa niematerialne rzeczowy majątek trwały
aktywa powstałe w wyniku pozostałych zdarzeń	wartość godziwa	nieruchomości inwestycyjne
Składnik majątku	Model wyceny na dzień bilansowy	Uregulowania
rzeczowy majątek trwały	model kosztowy	MSR 16
	model wartości przeszacowanej	
aktywa niematerialne	model kosztowy	MSR 38
	model wartości przeszacowanej	
inwestycje niefinansowe	model kosztowy	MSR 40
	model wartości godziwej	
aktywa finansowe	model wartości godziwej	MSR 39
	wg zamortyzowanego kosztu	
zapasy	model wartości przeszacowanej	MSR 2

Wycena na dzień bilansowy jest powiązana z przyjęciem określonego modelu wyceny, jak również właściwej podstawy wyceny. Podstawy wyceny mają charakter ram wyceny i są zbiorem parametrów wyceny o zbliżonej treści ekonomicznej. Parametry są określonymi procedurami ustalania wartości przy wykorzystaniu danych wyjściowych oraz przyjętej metody [Hońko, 2014, s. 38]. Założenia koncepcyjne do MSSF obejmują cztery podstawy wyceny:

- koszt historyczny,
- cena bieżąca (koszt bieżący),
- wartość (cena) realizacji netto,
- wartość (cena) bieżąca.

Koszt historyczny w odniesieniu do aktywów jest rozumiany jako łączna kwota aktywów pieniężnych lub ich ekwiwalentów, jaką podmiot musi zapłacić za pozyskanie aktywów, aby móc sprawować nad nim kontrolę. Jest to wartość aktualna w chwili pozyskania danego składnika zasobów. Wyceniając aktywa w cenie bieżącej (koszcie bieżącym), ustalamy wartość aktywów w cenie, jaką należałoby zapłacić w razie nabycia takiego samego lub równoważnego składnika aktywów w obecnej chwili. Wycena w wartości (cenie) realizacji netto polega

na ustaleniu wartości aktywów według możliwej do uzyskania aktualnej ceny sprzedaży w wyniku normalnej zaplanowanej transakcji. Określenie wartości bieżącej oznacza, że aktywa wycenia się ze zdyskontowanej wartości bieżącej przyszłych przepływów pieniężnych [Turyna, 2006, s. 65-71]. Powiązanie podstaw wyceny z parametrami wyceny prezentuje rys. 3.

Rys. 3. Podstawy i parametry wyceny według MSSF

Jak wynika z powyższego zestawienia podstaw i parametrów wyceny, zasoby majątkowe, dla których podstawa jest wyceną w wartości bieżącej będzie wyceną przy zastosowaniu rachunku dyskontowego. Wartość bieżąca jest narzędziem wykorzystywanym do powiązania przyszłych kwot z bieżącą wartością przy użyciu stopy dyskontowej [MSSF 13, B 12]. Rachunek dyskontowy ma zastosowanie również przy wycenie w koszcie bieżącym, gdy parametrem wyceny jest wartość godziwa.

3. Wycena według rachunku dyskontowego

Wycena w wartości bieżącej uwzględnia wpływ na wartość zasobów zmienności pieniądza w czasie. MSSF zaleca tą metodę wyceny przede wszystkim w odniesieniu do wyceny instrumentów finansowych oraz inwestycji niefinansowych. MSR 39 *Instrumenty finansowe: ujmowanie i wycena* zaleca stosowanie dyskonta do wyceny wszystkich aktywów finansowych o określonym terminie realizacji, a w szczególności w odniesieniu do instrumentów o charakterze dłużnym. Wycena aktywów finansowych zaliczanych do dwóch kategorii aktywów finansowych odbywa się według zamortyzowanego kosztu. Są to m.in.:

- inwestycje utrzymane do terminu wymagalności (instrumenty dłużne),
- pożyczki i należności (nie kwotowane na aktywnym rynku aktywa finansowe o określonych terminach płatności).

Zamortyzowany koszt składnika aktywów finansowych ustala się poprzez wykorzystanie efektywnej stopy procentowej (IRR), za pomocą której następuje zdyskontowanie przyszłych przepływów pieniężnych związanych z danym instrumentem, oczekiwanych do terminu wymagalności, do bieżącej wartości.

Poniższy przykład prezentuje ustalenie wartości bilansowej udzielonej pożyczki w sposób tradycyjny oraz zgodnie z wymogami rachunku dyskontowego.

Założenia:

Wartość udzielonej pożyczki: 2 000 000 zł. Pożyczka ma zostać spłacona w pięciu równych ratach kapitałowo-odsetkowych (ratach annuitetowych), płatnych na koniec każdego miesiąca.

Prowizja – 0,08%.

Oprocentowanie – 5%.

Częstotliwość spłaty – miesięczne raty.

Liczba rat – 5.

Wysokość raty kapitałowej – 405 014 zł (wysokość raty obliczono za pomocą funkcji PMT).

Tabela 2. Wycena wynikająca z planu pożyczki

	BO	Prowizja	Odsetki	Kapitał	Rata	BZ	Przepływy
	a	b	$c = a \times 5\%/12$	$d = e - c$	e	$f = a + c - d$	$g = b + e$
31.12.XX		16 000				2 000 000	-1 984 000
31.01.XX+1	2 000 000		8333	396 681	405 014	1 603 319	405 014
31.02.XX+1	1 603 319		6680	398 333	405 014	1 204 986	405 014
31.03.XX+1	1 204 986		5021	399 993	405 014	804 993	405 014
31.04.XX+1	804 993		3354	401 660	405 014	403 333	405 014
31.05.XX+1	403 333		1681	403 333	405 014	0	405 014

Objaśnienia: BO – bilans otwarcia, BZ – bilans zamknięcia.

W przykładzie występują płatności regularne w okresach comiesięcznych. IRR dla okresu miesięcznego wynosi 0,6869%, a dla okresu rocznego 8,2428%. Poniższa tabela prezentuje wycenę bilansową udzielonej pożyczki według zamortyzowanego kosztu.

Tabela 3. Wycena według zamortyzowanego kosztu

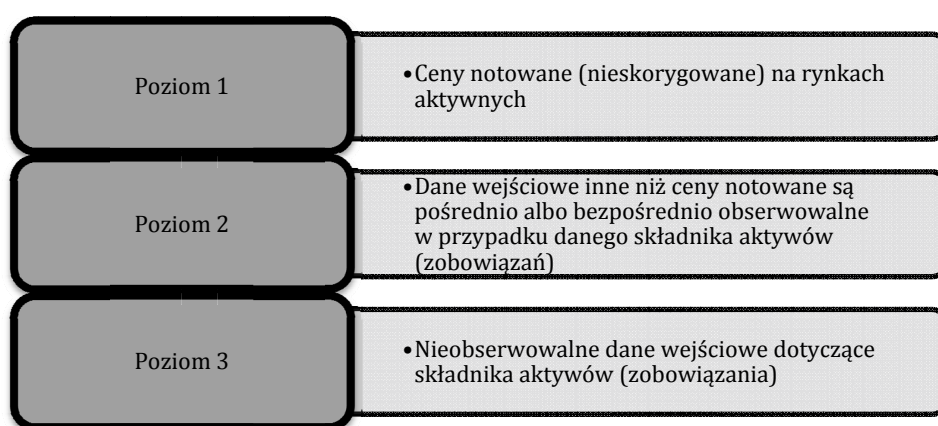
	BO	Kwoty udzielone	Odsetki wg IRR	Splaty wg umowy	BZ
	a	b	$c = a \times \text{IRR}$	d	$e = a + b + c - d$
31.12.XX		2 000 000		16 000	1 984 000
31.01.XX+1	1 984 000		13628	405 014	1 592 614
31.02.XX+1	1 592 614		10939	405 014	1 198 539
31.03.XX+1	1 198 539		8232	405 014	801 758
31.04.XX+1	801 758		5507	405 014	402 251
31.05.XX+1	402 251		2763	405 014	0

Jak wynika z przedstawionych obliczeń, wartość wynikająca z wyceny przy zastosowaniu równych rat kapitałowo-odsetkowych jest różna od wyceny według zamortyzowanego kosztu, różna jest również wartość przychodów ujmowanych w wyniku finansowym, mimo że omawiany składnik aktywów finansowych nie charakteryzuje się długim okresem zapadalności. Im dłuższy termin realizacji, tym większe będą różnice zarówno w wycenie bilansowej składnika aktywów, jak i w wartościach odnoszonych na wynik finansowy. Mimo że przepływy gotówkowe są takie same, to wartość odsetek odniesionych na wynik finansowy według IRR wynosi 41 069 zł, a według planu 25 069 zł. Różnica stanowi równowartość prowizji naliczonej i potrąconej przez pożyczkodawcę w dniu postawienia do dyspozycji środków pieniężnych. Wykorzystanie efektywnych stóp procentowych daje możliwość realnej oceny opłacalności danej inwestycji.

Z kolei w odniesieniu do nieruchomości inwestycyjnych ich wycena może odbywać się według zasad określonych dla modelu wartości godziwej. Ten sposób wyceny na dzień bilansowy jest modelem zalecanym zgodnie z wymogami MSR 40 *Nieruchomości inwestycyjne*. Preferowana jest wartość godziwa ustalana w drodze bezpośredniej obserwacji. Przy braku aktualnych cen pochodzących z aktywnego rynku ustalenie wartości godziwej wiąże się m.in. z uwzględnieniem przy ich wycenie informacji dotyczących prognozowanych, zdyskontowanych przepływów pieniężnych opartych na wiarygodnych szacunkach, z zastosowaniem stopy dyskonta odzwierciedlającej rynkową ocenę stopnia niepewności co do kwoty oraz terminu realizacji tych przepływów [MSR 40, par. 46c]. Wycena nieruchomości w oparciu o tzw. model dochodowy wiąże się z oszacowaniem jej wartości, biorąc po uwagę możliwe do uzyskania dochody z nieruchomości. W praktyce ustala się je, wykorzystując techniki kapitalizacji prostej albo techniki dyskontowania strumieni dochodów. Przy użyciu techniki dyskontowania strumieni dochodów stopa dyskontowa powinna uwzględniać stopę zwrotu wymaganą przez nabywców nieruchomości podobnych do nieruchomości wycenianej. W przypadku niewystarczających danych z rynku nieruchomości stopę dyskontową określa się na podstawie m.in. długoterminowych lokat na rynku kapitałowym, z uwzględnieniem stopnia ryzyka przy inwestowaniu w nieruchomości podobne do nieruchomości wycenianej [www 1]. Należy pamiętać, że zgodnie z wymogami MSSF13 *Wartość godziwa i jej ustalenie* jednostka ujawnia w sprawozdaniach przyjęte metody oraz założenia przy szacowaniu wartości godziwej nieruchomości.

MSSF 13 porządkuje zasady ustalania wartości godziwej zasobów jednostki przy braku możliwości odniesienia do wartości na aktywnym rynku [MSSF 13, par. B10-29]. Zgodnie z założeniami MSSF 13 co do zasad ustalania wartości

godziwej danego składnika zasobów w przypadku podejścia dochodowego przyszłe kwoty dochodów (kosztów) będą zdyskontowane poprzez stosowanie: techniki wartości bieżącej, a w przypadku opcji – wykorzystanie formuły Blacka-Scholesa-Mertona lub modelu dwumianowego [MSSF13, par. B10-11]. Niezależnie od zastosowanego rozwiązania w sprawozdaniu finansowym ujawniane będą informacje o danych wejściowych wykorzystywanych do szacowania wartości godziwej łącznie z informacją o stopniu ich powiązania z aktywnym rynkiem (rys. 4.) Poziom 3 to nieobserwowalne dane, zatem można je uznać za mniej wiarygodne. Dzięki ujawnieniu informacji można ocenić powiązanie wartości prezentowanych zasobów w sprawozdaniu z realnym rynkiem.

Rys. 4. Poziom danych wejściowych przy szacowaniu wartości godziwej według MSSF13

Rachunek dyskontowy jest stosowany do wyceny nie tylko inwestycji finansowych i niefinansowych, a biorąc pod uwagę, że model wyceny w wartości godziwej jest rozumiany jako proces doskonalenia rachunkowości, stosowanie rachunku dyskontowego jest niezbędnym narzędziem w rachunkowości wykorzystywanym do wyceny przy ograniczonym dostępie do informacji pochodzących z aktywnego rynku. Wykorzystanie rachunku dyskontowego ma za zadanie sprostać wymaganiom nadrzędnej zasady rachunkowości wiernego i rzetelnego obrazu.

Odnosząc się do zakresu stosowania rachunku dyskontowego przez MSSF, należy pamiętać o szacowaniu wartości użytkowej na potrzeby ustalenia wartości odzyskiwanej w ramach uregulowań określonych przez MSR 36 *Utrata wartości aktywów*. Przy ustalaniu wartości użytkowej szacowane są przyszłe przepływy pieniężne związane z danym składnikiem, biorąc pod uwagę wartość pieniądza w czasie odzwierciedloną przez bieżącą stopę rynkową wolną od ryzyka [MSR 36, par. 30]. Tabela 4 prezentuje zakres stosowania rachunku dyskontowego na potrzeby wyceny zasobów.

Tabela 4. Wykorzystanie rachunku dyskontowego do wyceny zasobów

Składnik zasobów	Zastosowanie
– zapasy – rzeczowe aktywa trwale – wartości niematerialne i prawne – nieruchomości inwestycyjne	– ustalanie wartości początkowej przy nabyciu z odroczonym terminem finansowania
– nieruchomości inwestycyjne	– szacowanie wartości godziwej metodą dochodową
– należności	– przy ustaleniu przychodów bieżącego okresu w przypadku odroczenia płatności
– aktywa finansowe	– wycena według zamortyzowanego kosztu – techniki wyceny w wartości godziwej

Źródło: Hońko i Kowalczyk [2014, s. 83].

Przy wycenie należności w wartości godziwej należy pamiętać o uregulowaniach w zakresie wyceny przychodów osiąganych przez jednostkę gospodarczą ujętych w MSR 18 *Przychody*. Standard przewiduje, że jeśli jednostka w momencie sprzedaży udziela kupującemu nieoprocentowanego kredytu lub przyjmuje od kupującego weksel oprocentowany poniżej rynkowej stopy procentowej, to zawarta umowa ma w efekcie postać transakcji finansowej, wartość godziwą zapłaty ustala się, dyskontując wszystkie przyszłe wpływy w oparciu o kalkulacyjną stopę procentową [MSF 18, par. 11]. Kalkulacyjną stopę procentową do wyceny ustala się na poziomie: dominującej stopy procentowej stosowanej do podobnego instrumentu finansowego wyemitowanego przez wystawcę posiadającego podobną wiarygodność kredytową lub stopy procentowej dyskontującej wartość nominalną instrumentu finansowego do bieżącej, gotówkowej ceny sprzedaży dóbr lub usług.

Podsumowanie

Wycena zasobów majątkowych jest jednym z najistotniejszych obszarów rachunkowości. Na wysokość wartości bilansowej zasobów jednostki mają wpływ w dużym stopniu przejęte modele wyceny. Ewolucja prawnych regulacji rachunkowości związana z wprowadzaniem modelu wyceny aktywów według wartości godziwej i zastępowanie tym modelem wyceny według kosztu historycznego ma istotny wpływ na pomiar wartości zasobów jednostki gospodarczej. Zmiany zasad wyceny w kierunku wyceny w wartości godziwej skutkują coraz częstszą potrzebą wykorzystywania rachunku dyskontowego do wyceny w warunkach braku dostępu do aktywnego rynku. Dyskontowanie w pewnym sensie będzie pozwalało na większy wpływ zarządzających na wartość pozycji bilan-

sowych. Wykorzystywanie danych prognozowanych, hipotetycznych może budzić wątpliwości. Niemniej jednak zakres ujawnień w zakresie przyjętej techniki wyceny pozwala na ocenę rzetelności przyjętych rozwiązań.

Literatura

- Górski J. (1975), *Metody poznawcze rachunkowości*, PWE, Warszawa.
- Hońko S. (2014), *Podstawy wyceny aktywów i zobowiązań według założeń koncepcyjnych IASB – stan obecny i propozycje zmian*, *Studia Oeconomica Posnaniensia*, vol. 2, no. 4 (265).
- Hońko S., Kowalczyk J. (2014), *Rachunek dyskontowy jako instrument prospektywnej wyceny w rachunkowości według MSR/MSSF*, *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego nr 827, Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia nr 69*.
- Kamela-Sowińska A. (1994), *Wycena przedsiębiorstw i ich mienia w warunkach inflacji*, Fundacja Rozwoju Rachunkowości w Polsce, Warszawa.
- Micherda B. (2001), *Analizyczna funkcja rachunkowości*, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej w Krakowie, Kraków.
- Rozporządzenie Komisji (UE) Nr 1126/2008 z dnia 3 listopada 2008 r. przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rad.
- Rozporządzenie Komisji (UE) NR 1255/2012 z dnia 11 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do Międzynarodowego Standardu Rachunkowości (MSR) 12, Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) 1 i 13 oraz Interpretacji Komitetu ds. Interpretacji Międzynarodowej Sprawozdawczości Finansowej (KIMSF) 20.
- Remlein M. (2008), *Inwestycje kapitałowe w polityce rachunkowości grupy kapitałowej*, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej w Poznaniu.
- Sobańska I., Michalak M. (2009), *Wykorzystanie informacji prospektywnych w sprawozdawczości finansowej zorientowanej na wartość na przykładzie MSR36 „Utrata wartości aktywów”*, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, „Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości”, t. 53(109).
- Turyna J. (2006), *Standardy Sprawozdawczości Finansowej*, Difin, Warszawa.
- Walińska E. (2011), *Ogólne zasady pomiaru podstawowych elementów sprawozdań finansowych* [w:] E. Walińska (red.) *Sprawozdanie finansowe według MSSF*, Wolters Kluwer, Warszawa.
- Walińska E. (2014), *Rachunkowość jako nauka – jej współdziałanie z dyscypliną finanse*, *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia*, http://www.fmc.home.pl/upload/news/pdf_news_1395610802.pdf (dostęp: 25.03.2015).
- [www 1] http://www.bosmar.pl/Bazawiedzy/Wycena_nieruchomosci/Podejscia.

USE OF THE BILL DISCOUNTING FOR ASSETS VALUATION

Summary: Valuation of the financial assets based on the basics accounting tasks. Valuation principles are constantly evolving, adapting to the changes that occur in the processes and operations of the business. The article deals with the problems of measuring the value of financial assets by the use of the bill discounting. The aim of this article is to determine the scope of the discount in the valuation of assets and the assessment of the influence of bill discounting on the information presented in the financial statements. The basic research method used in this study is an analysis of the literature and regulations of use of the bill discounting included in IFRS (International Financial Reporting Standards).

Keywords: valuation in accounting, parameters of valuation, the bill discounting.